

Nós cantar cantamos

HELENA VILLAR JANEIRO (Becerreá, 1940)

Agora sei que os teus ollos
son só para mirarte,
que o teu riso era música,
que os meus oídos xa non oen palabras
alleas á túa voz
porque estás ti detrás de cada nube.

Desque te fuches
Tras dun fato de tristes bolboretas
vanse vertendo os días
e as noites
polas miñas ventás
e a porta miña
e nada do que pasa permanece.

Agora sei que non necesitaba azucré
porque tiña os teus labios,
que non me gorentaban os perfumes
porque gozaba
do teu tarro de almíscar
e que nunca outros brazos se han colgar do meu colo.

¡Ogallá que ós cativos
lles sexan menos duros os barrotes
que os que chantou por arredor de min
a túa ausencia!

Alzo as mans cara ós deuses
mostrando o cabezal
que garda ainda a pegada
dos dous entre os seus pregos
para lles suplicar misericordia.

E agora que me consumo como unha vela
sei que de non buscarte
tería prohibido vivir mesmo.

